

да пие вода. А край стадото стоялъ нѣкакъвъ си човѣкъ, сѣщо така огроменъ като него.

— „Сега азъ знаа, кой ми мѣти водата и плаши моята риба“ казалъ той и смѣло се приближилъ къмъ великана.

„Като казалъ тѣзи думи, Рипа хвърлилъ боздугана съ такава сила въ стадото, че били убити на мѣсто тридесетъ овце, а останалитѣ се разбѣгали отъ страхъ.

„Но Ретезатъ не се разсърдилъ веднага. Отначало той се постаралъ да убеди непознатия, че не е честно така да се постѣпва, че горкитѣ овци не сѣ въ нищо виновни. Обаче, думитѣ на стареца отишли съвсемъ напраздно.

„Както изглежда, смѣлиятъ Рипа не отишълъ при Ретезата съ добро сърце. Отначало се карали за владенията си, следъ това не веднажъ се смѣяли тѣ единъ на другъ, — и дивиятъ смѣхъ на великанитѣ се разнасялъ като глухъ тѣтнежъ отъ могщия Балканъ до върховетѣ на Кавказъ, като се губѣлъ въ облачната далечина на северното море, дето плуватъ ледени грамади, а на тѣхъ стоятъ бѣли мечки.

— „Не ще прокопсашъ ти, сукалче такова! съ силенъ гласъ викалъ старикътъ, щомъ съгледвалъ отдалечъ своя съседъ. — Защо си се домѣкналъ тукъ безъ да те вика нѣкой, нахалнико? Ето, азъ при тебъ не дохождамъ, като не ме викашъ! Малко ли сѣ ти обширнитѣ полета, които сѣ се прострѣли отъ самия Дунавъ до бурния Тистанъ?

— „Мълчи, негоднико, съ присмѣхъ отговори Рипа, — ако съмъ дошълъ тука, то значи, тѣй трѣбва да бѣде. А ако ти искашъ да ме прогонишъ на сила, то — опитай се! Не само старческитѣ зѣби ще строша съ моя джбовъ боздуганъ . . .“